

[Hans Hedtoft.]

Der er paa disse Omraader sket Tilbageskridt i Forhold til tidligere. Jeg tænker bl. a. paa, at man fra Regeringens Side, saa vidt jeg ved, har forringet den Tilskudsordning med Hensyn til Spædbørnsudstyr, som blev gennemført under Krigen, og som var en Begyndelse til den Moderskabsydelse, som stadig lader vente paa sig.

Jeg kunde nævne en Række andre Felter, hvor den danske Sociallovgivning ikke mere holder Maal. Vor Sygeforsikring trænger saaledes til omfattende Reform. Den højtærede Arbejds- og Socialminister har ved forskellige Lejligheder nævnt, at han ønsker en Ændring med Hensyn til Sygekassegrænsen. Det kan vel overvejes, men det er kun eet af de mange Problemer, der skal tages op. Der er desværre endnu utilfredsstillende Kaar og menneskelige Lidelser i dette Land, som der kan raades Bod paa, og som der bør raades Bod paa.

Den socialpolitiske Udvikling i en Række andre Lande gaar nu frem med Stormskridt, saaledes at der er Fare for, at Danmark lidt efter lidt mister sin førende Stilling paa det sociale Omraade. Det er, som om man fra Regeringens Side ikke helt har forstaaet, at Krigstiden ogsaa i vort Land som i alle andre Lande har gjort Befolkningen mere socialt vaagen og indstillet paa, at de sociale Problemer nu skal løses og løses til Bunds, saaledes at det, som den afdøde Statsminister Per Albin Hansson kaldte „folkhemmet“, virkelig kan blive en Realitet.

Jeg har dernæst en Række Bemærkninger at gøre til den højtærede Finansminister med Udgangspunkt i hans Tale her i Tinget den 2. Oktober.

Naar man hørte denne Tale, maatte man faa det Indtryk — for at tale med Voltaire —, at vi her i Danmark lever i „den bedste af alle tænkelige Verdener“. Først og fremmest den økonomiske Tilstand skulde straaale og brillere ved al sin struttende Sundhed. Budgettet i Aar giver ganske vist Underskud og ikke, som visse Venstreblade har anført, Overskud, men ved næste Finansaars Slutning, i 1948, er der til Genæld Udsigt til Overskud, endda maaske paa hele 200 Mill. Kr., hvilket jo er kolossalt imponerende, al den Stund vi har et totalt Budgetbeløb paa 2 000 Mill. Kr.

Overhovedet fremgik det af Talen, at der er Vækst, der er Grøde, og der er Fremgang i den økonomiske Situation her i Landet, en Vækst og en Fremgang, der i hvert Fald fylder Regeringens Medlemmer med dyb Tilfredshed over eget Værk. Produktionen, sagde Finansministeren, baade i

Industri og Landbrug er væsentlig større end for et Aar siden. Det var ikke netop, hvad den højtærede Landbrugsminister specielt fremhævede, dengang han skulde høste Landbrugsmillionerne hjem, og det var slet ikke i Overensstemmelse med den Feriedø- og Weekend-Tale, som den højtærede Statsminister førte paa Købestævnet i Fredericia, da bl. a. de danske Arbejders Flid blev draget i Tvivl. Men lad det ligge. Værre er det, at jeg er bange for, at den frimodige Optimisme over Landets økonomiske Situation, som Regeringens økonomiske Ekspert her har lagt for Dagen, ikke rigtig vil vinde Genklang ude i Befolkningen og heller ikke her i Rigsdagen. Det er lidt svært at falde hen i Beundring over de opnaaede Resultater, naar man tværs igennem den Straaleglans, der staar omkring de kommende Aars Budgetter, ser den nutidige Virkelighed for sig med dens voksende Gæld til England, med Udsigten til Nedsikring af de Forsyninger, der stilles til Befolkningens Raadighed, med den fortsat gældende Pengerige- lighed, med de nyligt indtrufne Prisstigninger og med Tendens til mere i samme Retning.

Alle disse Forhold kom den højtærede Finansminister overhovedet ikke ind paa. Det forekommer mig ejendommeligt. Det er dog her, Nationens mest brændende økonomiske Problemer ligger, og som Regeringens nationaløkonomiske Kraft vilde det have været naturligt, om Finansministeren havde givet Befolkningen og Rigsdagen en lille Smule Vejledning om Regeringens Planer paa disse Omraader, for Aabningstalen fortalte os jo ikke noget synderligt om alt dette. Det havde været virkelig ønskeligt, for Finansministeren er jo, naar det kommer til Stykket, „en i mange Henseender fornuftig Mand“, som Landstingsmand Hauch saa storbondevenligt udtrykte sig paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde i Aarhus — en efter Forholdene fornuftig Mand!

Men Finansministeren er desværre tavs paa alle disse Omraader. Havde han fortsat været Professor, er jeg sikker paa, at vi var blevet belært gennem et Par af de læseværdige Kronikker i „Jyllandsposten“, men nu hørte vi intet, hvad Grunden saa end monne være.

Finansministerens Udtalelser er derfor mere interessante med Hensyn til, hvad de ikke indeholdt, end med Hensyn til, hvad der faktisk blev sagt. Jeg skal dog knytte et Par Kommentarer til enkelte af Finansministerens Udtalelser.

Naar det som en Aarsag til, at Udgifterne er vokset ud over det budgetterede,